

Baví mě režisér, kterému věřím

Rozhovor s hercem Šimonem Krupou

Já jsem vás snad nikdy neviděla se špatnou náladou, stále jste takhle plný energie?

„Jsem strašně rád, že to tak působí!“

Ptám se proto, že hrajete v osmi inscenacích v Praze, Budovatelé říše budou vaše osmá inscenace v Aréně – jak stíháte být pořád v pohodě?

„Řekl jsem si, že je třeba ohýbat proutek, dokud je mladý. Ale abych byl upřímný, začalo mi to tzv. dávat na zadek o něco dřív, než jsem si myslel. Chvilí trvá, než se člověk naučí propojit produkce různých divadel a tudíž si efektivně zorganizovat čas tak, aby ho to tolik nevyčerpávalo. A když člověk tráví ve vlaku opravdu spoustu času, je mu to pak líto a únava se podepisuje na výkyvech nálad a stresech.“

A aby toho nebylo málo, jste zaangažovaný i v ostravských projektech mimo Arénu...

„Nejnovější je to inscenace Hřeby v hlavě ve Staré Aréně, na duben plánujeme s pár kolegy další projekt, který je zatím polotajný (hlavně proto, že ještě nikdo neví, co to vlastně chceme dělat), a který se tudíž ještě musí dost promyslet, ale v plánu je zajímavé setkání zajímavých lidí. V absintovém klubu Les jsme měli scénické čtení Pestrých vrstev Ivana Landsmanna, které ještě možná bude mít nějaké reprízy. A před Velikonocemi v Lese proběhnou čtyři představení pašijové hry Tomáše Vůjtky O tom nejslavnějším zmrtvýchvstání, což je interostravský projekt, v němž účinkují herci z NDM, Bezručů, Arény – prostě takové fajne setkání.“

Není tedy čas zakotvit jen v jednom městě?

„V Praze jsem byl pět let a nejvíc se to tam začalo rozjíždět právě ve chvíli, kdy jsem získal angažmá v Aréně. Pro mě je důležité mít to vyvážené - v Aréně dělám řemeslné činoherní divadlo v tom nejlepší slova smyslu, zatímco jinde si blbnu. A z obojího mám velmi dobrý pocit.“

Vystudoval jste ostravskou konzervatoř, pak DAMU – jaký smysl má jít po jedné herecké škole na druhou?

„Tyto otázky jsem si kladl i v magisterské práci. První velký rozdíl je v tom, že když přijdete na konzervatoř, je vám 15 let, když jdete na vysokou je vám o čtyři či pět let víc. Na konzervatoři máte pocit, že vám svět leží u nohou, jste přece herec, a co je víc. A pak přijde někdo, v mém případě paní profesorka Gasnářková, kdo vám obrazně dá pár facek a začne vás učit pokoře a disciplíně. A věci, které mě naučila konzervatoř, nějaká herecká zkušenost, povědomí o řemesle, mi umožnily na DAMU lépe vnímat a přebírat, co nám bylo předkládáno zase tamějším ústavem. Vystudoval jsem katedru alternativního a loutkového

divadla - tam se povědomí o základech herecké práce opravdu hodilo, protože musíte vědět, jaké hranice a hodnoty překračujete nebo si s nimi hraje. Ale mám upřímný vztah k avantgardě a jsem přesvědčen, že kolik jevištních řečí herec pozná, tolikrát je hercem. A není řeč o nějakých cirkusových disciplínách, ale o způsobu uvažování, o schopnosti zorientovat se v určité poetice, mít prostě širší rejstřík v chápání jevištních řečí, založený na empirické zkušenosti“

Během konzervatoře jste hostoval v NDM, studovat jste šel katedru alternativního divadla, nyní hraje v samých malých divadlech a produkcích – odradilo vás snad velké jeviště?

„Ne, to nemá tyhle kulisy (*smích*). Není to únik od něčeho k něčemu. Já jsem nevěděl, co se sebou, nechtěl jsem zůstat další dva roky na konzervatoři, na konkurzu do NDM mi tehdejší šéf řekl, že potřebuje jiný typ, se zlínským divadlem jsme se nedomluvili organizačně, tak jsem se rozhodl, že půjdu dál. A myslím si, že se to všechno stalo tak nějak správně. A i když jsem začal na velkém jevišti, tak se v těch menších prostorech cítím bezpečněji - mám rád, když je publikum blíž. Ale klidně bych si zahrál i na velké scéně.“

Nechtěl jste po škole zůstat raději v Praze? Je stále Ostrava „vaším“ městem?

„Ostrava je nasáta s mateřským mlékem, s tím už nic neudělám. Celá tahle bizarní tvrdost a podivná bodrost. Vždycky, když potkám nějakého „stryca na Masarykaču“, který „valí po ostravsky“, tak se zastavím a zaposlouchám se. Jistě, tenhle specifický životní prostor má i své mouchy, ale zdá se, že proces zpětné aklimatizace se daří. A v Praze doteď hraju a už mi asi také zůstane poblíž.“

Co myslíte, že s vámi bude tak za 10 let? A co byste chtěl, aby bylo?

„Chvilku před čtyřicítkou? Chachá! Já už jsem to někde říkal – jsem k sobě natolik šetrný, že si to raději ani nechci představovat. Ale když už bych musel, tak bych si představoval nějakou chatičku pod horami, ovečky, károvanou deku a krb. A pokud budu dělat divadlo, tak se upínám k tomu, aby to pro mě mělo smysl a měl jsem z toho radost. Abych tomu, co dělám a jak to dělám, pořád věřil. Protože nejhorší je, když člověk rezignuje a stane se to pro něj jen rutinním zaměstnáním. Víím, že ve dvaceti šesti se to lehce říká, ale asi nejhorší je ztratit pružnost.“

V Praze pracujete s režiséry mladší a nejmladší generace, v KSA jste zkoušel především s Ivanem Krejčím – jaký typ režiséra vás baví?

„Baví mě režisér, kterému věřím, když cítím, že ví, jak chce hru či její téma udělat nebo má minimálně jasný názor a přesvědčí mě o něm. Což neznamená, že má vše dokonale připravené a přijde na první čtenou s detailně načrtnutou mizanscénou a plánem, jak budou postavena světla. A byť má herce vést, tak je pořád schopný hledat a třeba i přiznat, že se mýlil, což je sympatické. Režisér je slepec, který vede slepé – to není má myšlenka, to je Peter Brook. A to je ten moment, kdy začíná tvůrčí dialog, kdy se hledá a nachází a společně

doplňuje. I když divadlo jak známo není tak úplně demokratické. Třeba Ivan Krejčí je zkušený režisér se zvládnutým řemeslem, který navíc nemá potřebu být chytřejší, než autor, nemá potřebu hry dělat jinak, než jak jsou napsané.“

Co Vojtěch Štěpánek?

„Tím, že je sám herec se svébytnou zkušeností z jeviště, tak vždycky bude pracovat jinak, než režiséři-herci. Jeho připomínky jsou směřovány k hereckým akcím, našimi figurami hýbe víc zevnitř. Ovšem není pravidlem, že někdo, kdo má hereckou zkušenost, rozumí hercům lépe. S Vojtou Štěpánkem se mi pracuje velmi dobře, je skvěle připravený a nebojí se hledat, nacházet, zahazovat nápady, a myslím, že mu jde o nás všechny na jevišti, abychom se v tom cítili dobře a všemu rozuměli.“

Udrží se a nepředehrává?

„Vojta to občas pochopitelně udělá, ale zase nikoho nenutí, aby ho kopíroval. Když mu dojdou slova, tak ukáže princip chování dané postavy a zahraje ji, jak to vidí on. Přičemž nikdy nezapomene dodat – ale tak bych to udělal já. A občas zvládne prostřídat všechny postavy, aby názorně ukázal, jak je vnímá, což je docela roztomilé.“

Vaše postava je docela oříšek... Co s ní?

„Je to náročné na trpělivost i nervy vzhledem k jejím omezením, co si budeme povídat. Já bych nerad říkal, co je ta má postava zač, protože je vlastně nepojmenovatelná. Je to možná symbol smrti, svědomí, něco, co odsouváme, co si nechceme připustit, čeho se bojíme. Ale je to neporazitelné a nezničitelné a hlavně stále s námi. Pro mě jde o obrovskou metaforu, která má kouzlo právě v tom nepojmenování. A byť ta postava nemá jedinou větu, já ji nepovažuji za méně hodnotnou, naopak, za o to těžší. Když herci vezmou řeč a hodí jej do rohu, musí se s tím vyrovnat jinými vyjadřovacími prostředky a ne začít panikařit. Často si chodím sednout do hlediště a sleduji situace zpovzdálí. Snažím se tak přijít na to, co by bezeslovný Schürz mohl všechno dělat, jaká je esence postavy mimo tento svět.“

Jak byste pozval diváky na Budovatele říše?

„Přijďte se podívat na to, jak jsme všichni směšní, jak utíkáme sami před sebou a jak se pak všichni strašně díváme.“

Ptala se Alice Taussiková